58e jaargang. — No 10. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 4 Februari 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

De Grenadier van Napoleon.

Aan den vooravond van een veldslag mocht Napoleon gaarne eens een kijkje in zijn kamp nemen. Dan verkleedde hij zich, om, zonder dat hij herkend werd, de gesprekken zijner soldaten op te vangen

Hij hoopte daardoor te ontdekken, of zijne manschappen vertrouwen hadden in den goeden afloop van den op handen zijnden slag.

Eens op een avond, — daags voor den slag bij Wagram, — wandelde hij weder volgens zijne gewoonte door 't bivak, vergezeld van maarschalk Berthier, zijn meest vertrouwden vriend

Stil naderden beiden een groepje grenadiers, die bezig waren, hun eten klaar te maken.

Met zijn scherp oog bemerkte de Keizer, dat 't aardappelen waren, die men onder de asch bakte.

« Drommels », riep Napoleon uit, «wat zou ik gaarne een van die aardappelen willen hebben. Berthier, ga eens aan dien soldaat vragen, of hij er een wil missen ».

De metgezel van den Keizer trad naar voren.

« Ik zou wel een van die aardappelen willen koopen », zeide hij tot den grenadier.

« Niet te koop », zei deze « Ik heb er vijf, 't is mijn heel avondmaal en ik houd ze dus maar zelf ».

« En als ik u er nu eens 20 francs voor geef ? »

« Neen, grappenmakers ! » riep de soldaat terwijl hij spottend lachtte.

« In allen erst, ik geef 't er voor ».

« Welnu ik neem het geld niet aan. Morgen sturen ze me misschien naar de andere wereld en de vijand moet nooit kunnen zeggen, dat een soldaat van het groote Fransche leger zulk een lange reis ondernomen heeft met een leege maag ».

Berthier bracht dit antwoord over aan Bonaparte, die daarop zeide :

« Dank u, ik zal zelf eens beproeven, of ik dien koppigen baas niet kan overhalen ».

En op zijn beurt stapte hij naast het vuurtje, waaronder de aardappelen lagen te roosteren. « Men zegt, dat ge voor 20 francs niet eens één van uw aardappelen verkoopen wilt », riep Napoleon uit. « Hoeveel verlangt ge dan wel ? Bepaal zelf den prijs ».

« Ik », antwoordde de snorrebaard, « voor geen kanonskogel zou ik een kruimel van mijn maal willen missen. Ik heb er nauwelijks zelf genoeg aan. Bovendien is 't niet mijn schuld, als de legerhoofden gebrek aan 't noodige hebben ».

« De hoofden van 't leger ! Wat wilt ge daarmee zeggen » ?

« Zoudt ge misschien denken, dat ik u niet herken onder uw kapotjas ».

« Voor wien hout ge me dan » ?

« Wel, ge zijt de kleine korporaal zooals we in het leger plegen te zeggen ».

« Zoo, kameraad, en hoewel ge me dus kent, weigert ge mij een aardappel te verkoopen », hernam de Keizer.

« Zoowaar ik een grenadier ben ! het stuit me tegen de borst, over een hap eten te onderhandelen met een wapenbroeder ; komaan, ik zal u eens een voorstel doen. Zoo gij 't goedvindt, dat ik bij onzen terugkeer in Parijs bij u kom dineeren, wil ik u wel uitnoodigen, om mijn eenvoudig avondmaal met mij te deelen ».

« Aangenomen », zei Napoleon, gij zult met mij in Frankrijk dineeren ; daarop geef ik mijn woord als Keizer en als « kleine korporaal ». En zonder zich verder te laten noodigen, ging Napoleon zitten en at met smaak de hard gebakken aardappelen, waaraan hij zich de vingers brandde.

« Dank u », zeide hij eenvoudig, toen hij geëindigd had. Hij begaf zich nu met zijn adjudant naar zijn tent En beiden gingen nog eens het plan na van den veldslag, dien zij den Oostenrijkers den volgenden dag zouden leveren.

Maanden gingen voorbij. De overwinnaar dacht niet meer aan den maaltijd met den joligen soldaat 's avonds voor den slag bij Wagram.

Maar terwijl Napoleon eens aan tafel zat in zijn paleis in de Tuileriën, kwam men hem zeggen, dat een grenadier, een dwaas natuurlijk, de wacht had willen passeeren, om in de eetzaal te komen, daar hij voorgaf, door den Keizer zelf uitgenoodigd te zijn.

« Laat hem binnenkomen », beval Napoleon.

De grenadier trad binnen en maakte het militaire salut

« Sire », zeide hij, « herinnert gij u nog wel de aardappelen, waarmee ge te Wagram uw avondmaal gedaan hebt » ?

« Wat best, ze waren heerlijk en hij, die ze me aanbood, was een flink kameraad ».

« Ik was het », hervatte de grenadier, terwijl hij zich hoog oprichtte. « En daarna hebben we terdege onzen plicht gedaan ».

« Zeer goed ! En nu komt ge me natuurlijk herinneren aan 't diner, dat ik u beloofd heb Welnu, laat men in de keuken voor dezen braven kameraad ook een bord gereed zetten ».

« Pardon Sire », hernam de soldaat, terwijl hij weder opstond en opnieuw 't salut bracht, « een grenadier van de garde van Napoleon eet niet met lakeien en 't overige bedienden personeel. Uwe Majesteit heeft mij uitgenoodigd om met Haar te dineeren en ik heb mij hier aangemeld, omdat ik op uw woord vertrouwde ».

« Ge hebt gelijk, waarde vriend, ge zult naast mij plaats nemen Ga zitten ».

« Maar », zeide de grenadier nog, « een gewoon soldaat mag niet bij zijn Keizer aan tafel toegelaten worden »

« Al weer waar ! Dan benoem ik u op ditzelfde oogenblik nog tot luitenant en tot ridder van het Legioen van Eer. Dat zal u veroorloven, hier plaats te nemen»

« Leve de Keizer », riep de nieuwe luitenant en ridder met geestdrift uit en nam plaats aan de Keizerlijke tafel.

ALLERLEI NIEUWS

LIBERALE LEUGENS. — Onder de talrijke leugens door liberale bladen verteld, treffen wij de volgende aan :

« In België betaalt de werkman groote « lasten op brood, boter, suiker, bier en « genever. Sedert 1883 zijn de lasten ver « dubbeld. »

De waarheid is :

Op brood of graan ligt geen centiem belasting, — dus noch werkman noch rijke mensch betaalt daar iets op

Op boter ligt een zeer kleine belasting.

De belasting op den suiker is, door de katholieken, gedurig verminderd, zoodat ze nu maar fr. 0,25 meer is per kilo terwijl ze onder de liberalen drie of vier maal zooveel beliep.

Op bier bedraagt de belasting omtrent een halven centiem per pint

Op den genever is de belasting hoog, ze werd door het katholiek gouvernement verhoogd om het alkoolisme te keer te gaan.

Maar genever is niet noodig, zelfs niet nuttig voor de gezondheid en het leven, maar schadelijk ; wie geen genever drinkt, betaalt niets van de belasting die er op drukt.

Men ziet het, de geuzengazetten liegen dat het kraakt.

— TERING EN OPEN LUCHT. — Als bewijs dat de groote werken, welke in alle steden uitgevoerd of ontworpen zijn, niet alleen tot verfraaiing maar ook en vooral tot gezondmaking dienen, leze men het volgende : Londen heeft driemaal zooveel pleinen, parken, hofjes en andere openluchtplaatsen dan Parijs, en het heeft ook driemaal minder sterfgevallen toe te schrijven aan de tering.

Berlijn heeft tweemaal zooveel openluchtplaatsen als Parijs. In Berlijn komen er maar 2 sterfgevallen op 100 inwoners toe te schrijven aan de tering, terwijl het in Parijs 4, 5 per 1000 is.

Te Brussel is het sterftecijfer der tering merkelijk verminderd sedert dat men er de kwartieren met nauwe steegjes en straatjes afgebroken heeft.

— FRANSCH GEESTESVOEDSEL — Wij krijgen alle dagen 8,200 kilos Fransche gazetten te lezen, die ons in balen worden toegezonden.

Het jaar 1910 bracht ons 13,000.000 k. aan.

Hierin zijn niet begrepen de tijdschriften en dagbladen, die onder band naar de lezers gaan.

't Is nog al te verstaan dat de Franschen de Vlaamsche propaganda met scheele oogen bezien ; 't zou hen concurentie kunnen doen !

— ZACHTE WINTERS. — Ten jare 584 bloeiden de rozen, op de boorden der Loire, in Frankrijk, te midden der maand Januari.

In 808 was het een zachte winter met zware stortbuien, overstroomingen en verwoestingen. Zoo ook in 838, 844 en 1007, waren het warme en ongezonde winters met koortsen en ziekten.

De winter in 1172 speelde ieder eene poets, want einde Januari stonden de boomen in de bladeren ; het veld was groen en vol bloemen

1229 had geen winter. De kronijken van dien tijd verhalen dat op Driekoningen te Luik de jongelingen kransen van veldbloemen om het hoofd droegen.

In 1421 stonden de boomen in de bloem van in Maart, en in Mei plukte men kersen en druiven.

In 1495 stond op 't laatst van Januari de gerst in aren.

In 1529 vroos het eerst in April en dan begon het voor goed, zoodat de oogst ten deele vernield werd

In December en Januari 1838 waren de hoven als één bloemruiker en kon men baden nemen in de Maas als in Augustus Zoo ook in 1572, 1697, 1811, 1619, 1622 en 1739.

— GROOTHANDEL IN WIJNEN — BERICHT AAN DE VERKOOPERS. — Heel bijzonderlijk aan te bevelen de « Château Canteloup », beste geclasseerde burgerwijn van St Estèphe, Médoc, eerste prijs op den landbouwwedstrijd van Médoc. Buitengewone wijn, gewonnen door bijzondere zorgen. Dringend verzocht niet te verwarren met andere wijnen van gelijke namen, die niets gemeens hebben met de wijnen van Médoc Eigendom van het oud huis L. en J HYE DE CROM Naamlooze Maatschappij. — Château Canteloup, St Estèphe (Médoc), Gironde, Frankrijk.

— HET SCHIJNT dat een mooie *chromo* nu bij de pakken van een kilo Suikerij « der Trappisten », Vincart en Zn. gevoegd is.

— WAAROM VALLEN WALVISSCHEN SCHEPEN AAN. — Men heeft deze vraag natuurlijk meermalen gesteld en men is tot de volgende conclusie gekomen :

Iets vijandigs tegenover zeeschepen hebben walvisschen, zoover men kan nagaan in het geheel niet. Het is dus geen jaloezie tegenover die steeds grooter en sterker wordende beheerschers der der zee, welke hen drijft tot aanvallen. Doch het moet worden toegeschreven aan de zucht van die dieren om zich te schuren, ten einde de vele parasieten, welke zij op hun reuzenlichaam mede - voeren, op deze wijze te verwijderen.

Evenals vele ander zoogdieren dus, welke door hunne huid te wrijven tegen boomen, hekken of palen, zich willen ontdoen van ongedierte, gebruiken de walvisschen hiervoor de wanden der schepen. Door het steeds grooter en krachtiger worden der moderne stoombooten zal deze schuurmanier onder de walvisschen ongetwijfeld nog vele slachtoffers maken.

— WILT GIJ wedstrijddieren hebben, geeft aan uwe merrieveulens en veulens van goed ras, verrijkten kokoskoek Nr 4, het rijkste van alle producten (76 %) rijkdom). Eenig tabriekant, het Syndicaat van Landen.

Vereischt geplombeerde zakken met het gedeponeerd fabriekmerk.

— HET IS ZOO — Reeds meermaals kregen we de overtuiging dat schijn bedriegt en daarom zeggen we :

't Zijn niet allen koks die lange messen dragen.

't Is niet overal kermis waar 't vaantje uitsteekt

't Is niet overal zomer waar de zon schijnt.

't Zijn al geen dokters die roode mutsen dragen.

't Is niet al blij wat zingt.

Zij slapen niet allen die snorken, of die snuiven, die de oogen geloken houden.

't Zijn niet allen vrienden die op u lachen.

Men kent den vogel niet aan zijn pluimen.

Men kent den boom aan zijn schors, maar den man niet aan zijn kleed.

't Is niet al goud dat blinkt
't Is niet al geld dat klinkt.

Alle zotten dragen geen zotskap En inderdaad, zeer dikwijls is het waar :

Hoog van gemoed leeg van goed.
Groote pracht weinig macht.
Groote lanteern klein licht.
Veel wind weinig te malen.
Veel wind weinig regen.
Groot in de wapens klein in de beurs
Alles op den arm niets in den darm.

— Cornelis zette 't op een loopken,
Raadt, vrienden, eens waarheen !...
Er eenen pakken van *'t Wit Stoopken*,
Want beter is er geen !...
Vieux Système merk : 't Wit Stoopke
Jacques Neets, Antwerpen.

Landbouwwerken in Februari

Gedurende deze maand zal men gebruik maken van de dagen op dewelke de grond genoegzaam droog is, om de landbouwwerken voort te zetten, welke, in de vorige maand, vervolgens het slechte weder, onderbroken werden. Voor de gronden die moeten bemest worden, zal men trachten het mest zoo haast mogelijk onder te delven, opdat het den tijd hebbe zich te onthinden en men zal van de ploeging gebruik maken, om, insgelijks, de gephosphateerde en potaschachtige meststoffen te gebruiken. Het is voordeelig, in dezen tijd, de kainiet door het potaschchloruur te vervangen, ten einde den overvloed van chloor te vermijden in den grond, overvloed die noodlottig zou kunnen zijn, vooral onder vorm van magnesiumchloruur.

Voor haver, in dewelke men klaver zou willen zaaiën, zal men de dosis potasch moeten verhoogen, want de vereischen dezer plant in dit element zijn zeer groot.

Men zal dus door de beploeging onderdelven 500 kil. superphosphaat en 250 kil. potaschchloruur. Het stikstofhoudend meststof zal toegepast worden op het oogenblik der werken van gereedmaking van den grond voor de zaaing Alvorens te ontroeiën, zal men 100 kil. ammoniaksulfaat toepassen.

Dit meststof betaamt vooral voor haver en in talrijke proefnemingen van landbouw heeft het betere uitslagen dan de andere stikstofhoudende metstoffen opgeleverd.

Op het einde der maand, als de grond goed opgedroogd is, zal men de herfstgranen bemesten die het nog niet geweest zijn. Men kan geven vóór de egging, 400 kil. superphosphaat, 100 kil. potaschloruur, en 100 kil. ammoniaksulfaat.

De weilanden zullen insgelijks de noodige zorgen ontvangen. Men zal de molhoopen, het onkruid en de mos verdelgen en het potaschachtig meststof toedienen. In de aanstaande maand zal men ammoniaksulfaat en sodanitraat geven.

Jean BLOUX,
Landbouw - Ingenieur.

Ditjes en Datjes.

Twee heeren in gesprek.

« Ik heb haar op den vijver van het park outmoet. Zij was aan 't schaatsenrijden. Wij hebben samen gepraat. Een uur ging voorbij en het ijs was gebroken »...

« Wat een ongeluk » !

« En een maand later trouwde ik met haar ».

.·. De schoolopziener ondervraagt de leerlingen der lagere klas, en wil deze op de proef stellen met eenige cijfers verkeerd te schrijven.

Geef een cijfer, zegt hij tot een der kinderen.

Drie-en-vijftig, zegt het kind.

En de schoolopziener schrijft eerst 3 en daarna 5 of 35

De kinderen fluisteren elkander toe dat het mis is, doch niet een durft het luidop zeggen.

Geef ook een cijfer, klinkt weerom het bevel.

Twee en zestig, zegt de ondervraagde.

De schoolopziener schrijft wederom eerst 2 en daarna 6 of 26.

Geef nog een cijfer, klinkt het voor de derde maal.

Ge zult mij niet foppen, zei het manneke dat ondervraagd werd, « *acht-en-tachtig* » !

.·. Tot een als zeer wijs bekend staanden rechter kwam de koopman Joeffus en in vertwijfeling riep hij : Genadige heer, tot gisteren was ik de gelukkigste sterveling op de aarde. Heden-nacht is mijn rentmeester er echter met al mijn geld en kostbaarheden vandoor gegaan.

Hoe oud zijt ge ? vroeg de rechter.

56 jaar.

Wanneer gij 56 jaar de gelukkigste der stervelingen waart, dan is dat genoeg. Een ander wil ook eens aan de beurt komen. Verdwijn !

.·. OP EIGEN MANIER.
Gelukkigen-makers beleven
Veelal van hun werk geen plezier.
Gelukkig wil ieder wel wezen,
Maar liefst op zijn eigen manier.

DOOVEN

Ik duid uit dankbaarheid kosteloos aan wat mij genezen heeft. — Schrijven aan J. Verledens te Winkel-St-Elooi(België).

ASTHMA

Gij allen die aan het Asthma lijdt, schrijft aan M ESCOUFLAIRE, apotheker te Ath, die u GRATIS-FRANCO een PROEFDOOS zal zenden van POEDERS en SIGARETTEN ESCOUFLAIRE
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

—o— **La Nationale**, gevestigd te Parijs in 1830, behandelt alle combinaties Verzekeringen op het Leven en Lijfrenten.
Meer dan 613 millioen reserve.
Voorname agent : H. JACQUEMINOT, Rue des Eburons 34, Luik.

Dr van SOEST 10, RUE CELESTINES, LIEGE (PONT D'AVROY)
Gewezen Kliniekoverste aan de Hoogeschool
Specialiste der ziekten der **waterorganen**. Raadpl. 8-9u., 3-7 u., 's zondags 9-11 u.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot de apotheek Gauthier, Mechelen.

X Stralen. Zenuwziekten. Gevolgen van ongevallen. Dr BIENFAIT, Boulevard d'Avroy, 62, Luik. — Van 8 tot 11 ure en van 2 tot 4. — Telefoon 1530.

Damen Doktoor!
Mme DAVIO-VERKOYEN,
Billy-straat, nr 9bis, Luik [Bonne femme].
Ontvangt van 2 tot 4 uren.

— **Sanatorium van Mont-sur-Meuse (Lustin).** — Ziekten der borst. — Pensioen 10 tot 12 fr. — Ascenseur. Centrale verwarming. Electrische verlichting.

Maison Aug. FOURNIER,
Successeurs :
JEAN RANSY & Cie
Agents de change
3, RUE DES DOMINICAINS, 3, LIEGE

—o— Groot fabriek van FIJNE CIGAREN **L. Thiriart-Andrien,** 66, Rue Jean d'Outremeuse, 66, Luik.
Vier millioen cigaren in magazijn.
Alle bestellingen worden geleverd in drooge en fijne cigaren. — Telefoon 6195.

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groenselmarkstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.
Horlogiën in allen aard met grooten afslag

CHANTECLAIR
VIN de BORDEAUX CHAMPAGNISÉ MOUSSEUX
réunit les qualités toniques des grands Vins de Bordeaux et les propriétés digestives du Champagne. C'est le meilleur et le meilleur marché des Vins Mousseux. — **3, 4 et 5 francs** la bouteille par caisse de 12 et 25 bout.
Agents demandés. Ecrire avec références : Chanteclair, 249, Rue du Progrès, BRUXELLES

ROSAMUNDE

(13e VERVOLG).

— Een valies zal genoeg zijn — ja, en een hoededoos, zegde hij ; en toen, zich scherp tot zijne zuster wendend, terwijl de man de kamer verliet: Wat wilt ge, Margaret ?

— Ik wilde maar eens vragen — hebt ge slechte tijding ontvangen, William ?

— Niets van belang voor mijne huisgenooten. Ik moet naar — naar kennissen in het noorden.

— Toch niet naar Schotland, William ? O, toch niet naar Schotland ?

— Waarom niet ?

— Als er iets met Ronald is gebeurd, dan zal 't Rosa's dood wezen !

— Hebt ge mij dan niet hooren zeggen dat er niets van dien aard is gebeurd ? — Ik ga weg — voor eene week, of misschien voor langer, — en ik moet u en Octavia verzoeken, alles in uw vermogen te doen om Rosa gelukkig te maken. Het is wel hard voor mij, haar te verlaten nu Ronald weg is. Maar ik weet hoe goed ge voor haar zult zijn. Ge moet haar bezig houden met haar uitzet. Ga desnoods elken dag naar Londen, en laat haar veel goede muziek hooren. Ik weet dat ik op u rekenen kan.

— Ik hoop dat ge daarvan overtuigd zijt William.

— Ja ja, natuurlijk. Ge zijt hare tante — en zelfs al waart ge dat niet, dan zoudt ge toch veel van haar moeten houden. Ge hebt haar lang genoeg gekend om te weten wat een lief schepsel zij is. En dus — hier stak hij hartelijk aan zijne zuster de hand toe — dus behoef ik u verder niets te zeggen Ik heb nog maar eenige minuten tijd om haar goeden dag te zeggen voor het rijtuig voorkomt

— Gaat ge met den trein van tienvijftig ?

— Ja. Zend Rosa dadelijk bij mij.

Hij nam Rosamunde mee in den tuin, en terwijl hij langzaam met haar heen en weer wandelde, vertelde hij haar dat hij wegens een zaak van onverwachten en onaangenamen aard voor eenige dagen naar het noorden moest ; dat echter de bedoelde aangelegenheid noch Rosamunde, noch hemzelf, noch iemand die zij kende recht-treeks betrof. Zij moest zich dus tijdens zijne korte afwezigheid den tijd maar zoo genoegelijk mogelijk trachten te verdrijven.

Rosa's lippen trilden, en hare oogen schoten vol tranen. Maar evenals zij zich dapper gehouden had toen Ronald vertrok, zoo deed zij het ook nu. Toch was dit wel een pijnlijker afscheid, want het gevoel van een onbekend kwaad drukte haar.

— Gij zijt toch niet ongelukkig, vader ? vroeg zij bezorgd.

— Wel, neen kind. Niet zoolang alles nog goed is met u.

— Ge gaat u toch niet in gevaar begeven ?

— Gevaar ? Wel neen ! Ik ga een reisje maken, met al de geriefelijkheden van het tegenwoordige spoorwegverkeer. En dat wil iets zeggen, als ik aan de reizen van veertig jaar geleden denk !... Komaan, daar is het karretje. Tot wederziens dus, mijn liefste schat ! God zij met u tot ik weer terugkom !

Hij nam haar in zijne armen en kuste haar met buitengewone teederheid.

— Mijn lieve, lieve kind ! fluisterde hij, met een diepen zucht.

Zij hadden ook vroeger wel eens afscheid van elkaar genomen, maar nooit langer dan voor twee of drie dagen, en met lange tusschenpoozen. Eens of tweemaal in het jaar placht Sir William voor zaken op reis te gaan, en altoos gingen zijne reizen naar het noorden. Maar nooit tevoren had zijn gelaat eene zoo bekommerde uitdrukking gedragen als ditmaal, en nooit ook had hij den tijd van zijne terugkomst onbepaald gelaten, zooals thans.

Rosa stond op het kiezelpad toen hij in het rijtuig plaats nam, en zij wuifde hem met de hand een laatste vaarwel toe. Het leek haar alsof al de blijheid uit haar leven verdwenen was, toen het wagentje achter den hoek onzichtbaar werd.

Wilfred door een moederlijke telegram ontboden, kwam dien avond dineeren en wijde zich geheel aan Rosamunde, liet haar voor hem pianospelen en zingen, hing over de piano en trachtte haar in spijt van haarzelf te intresseeren met zijne praatjes over boeken en tooneelstukken, en over zekere celebriteiten te Londen, en over het laatste interessante rechtsgeding. Zij volgde hem met de helft van haren geest, terwijl de andere helft meereisde op den geheimzinnigen tocht naar het noorden, met den vader dien zij aanbad. Zij had slechts eenmaal tevoren die uitdrukking van leed en kommer gezien op haar vaders gelaat, en dat was jaren geleden, toen zij, als kind, hem eens naar hare moeder vroeg.

Ook den volgenden dag kwam Wilfred, en den dag daarop, en hij bracht een nieuwe wals van Paderewski en een nieuwen roman voor zijn nichtje mee.

— Ik mag u, drie eenzame vrouwen, niet zonder de bescherming laten van eene zwarte jas, zegde hij lachend. Ik hoop enkel maar dat mijn gezelschap, zoo elken avond, hier niet al te vervelend zal worden gevonden.

— Van geen moeder kan men verwachten dat zij haren zoon vervelend vinden zou, zegde mevrouw Dalrymple ietwat wrang, na vergeefs van Rosamunde een protest te hebben verwacht. Maar misschien vindt Rosa elken jonge man onuitstaanbaar, behalve Ronald.

— O, tante, hoe kunt ge zoo iets zeggen !

— En terwijl Wilfred zoo aardig is en zoo zijn best doet om ons te ammuseeren !

— Juist ! riep Wilfred. Dat zijn de vervelendste menschen, die hun best doen gewoonlijk zoo geforceerd, dat zij iemand zenuwachtig maken en vermoeien.

— Ge weet wel, Wilfred, dat ik het zoo niet bedoel. Ik vind 't heel lief van u, dat ge tracht mijn vaders plaats in te nemen terwijl hij weg is,

Dit duurde zoo een dag of tien. Wilfred kwam elken avond voor het eten, en 's Zaterdagsmiddags op een partijdje croquet, dat hij tamelijk goed speelde, hoewel bij lange na niet zoo perfect als Ronald. Hij bleef ook den ganschen Zondag te Tungley en ging mee naar de kerk, om te kunnen disputeeren over de preek en over de kunstvaardigheid van den nieuwen organist.

Het was een prachtige Augustusdag, en de familie sleet den namiddag in den tuin, waar eenige bezoekers uit Londen waren, onder anderen ook M. Honeybill, die zich verjongd had door middel van een lichtgrijs zomerpakje en een panamahoed. Hij was juist van Homburg gekomen, waar hij het zomerseizoen buitengewoon brillant gevonden had ; — trouwens, het seizoen was altijd en overal brillant, waar hij zelf mee in het gedrang liep. En nu was hij op weg naar Ayrshire en had de verzoeking niet kunnen weerstaan, om eens even bij de lieve dames op Tungley aan te wippen.

— Ge hadt allemaal te Homburg moeten zijn, zegde hij, den vinger schuddend tegen Rosamunde, in plaats van de heele Augustusmaand in dezen tuin te zitten puffen.

— Ik verzeker u dat wij niet hebben gepuft, en dat ik hier heel wat gelukkiger ben geweest dan onder het Kur-publiek op eene badplaats, antwoordde Rosamunde, niet zonder eene merkbare bedoeling om het mannetje eens op zijne plaats te zetten.

Zij wist dat haar vader een hekel aan hem had, en dit was voor haar al reden genoeg om hem niet te mogen lijden. Misschien ook kwam er nog een instinctmatig wantrouwen bij.

M. Honeybill voelde het en richtte dus nu zijne attenties tot de dame, bij welke hij wist dat zijn talent van conversatie in betere aarde viel. Helaas, de dagen waren voorbij, dat Reggie Honeybill aanspraak kon maken op waardeering bij jeugd en schoonheid. Eene nieuwe generatie was hem boven het hoofd geschoten. Het was onmogelijk, op vijf-en-veertigjarigen leeftijd nog pas te houden met de beweging van de moderne leven. Om waardeering moest hij zich nu tot de moeder en tantes wenden — en bij deze was hij nog zeker van het terrein. Het warmste hoekje bij den haard en de gemakkelijkste luierstoel werden voor M. Honeybill voorbehouden, zoodra de vrouw des huizes over de veertig was.

(*Wordt voortgezet*).